XX. évf. 3. szám 2008. május-június

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Egresi István: A Szentlélek kibontakoztat...

András: Életem Csodái

Fotó: Chemin Neuf

A SZENLÉLEKNEK ÁT KELL VENNIE A TELJES URALMAT AKARATUNK FELETT. HA EZ NEM TÖRTÉNIK MEG, AKKOR AZ ÉRZELMEINKBEN ÁTÉLT ÖRÖM CSAK ÁTMENETI LESZ. A MARADANDÓ ÁLDÁS CSAK AKKOR TÖLT EL MINKET, HA ENGEDJÜK, HOGY A SZENTLÉLEK MÉLYEN BEHATOLJON LÉNYÜNKBE ÉS GYÖKERESEN MEGVÁLTOZTASSA ÉLETÜNKET."

(EGRESI)

A Szentlélek világosságot és tüzet ad

Ki az, akit várunk? Mit ad nekünk? Mivel lesz teljesebb az életünk? Milyen célt mutat meg? Mihez ad erőt? Mit jelent az az öröm, amit Ő ad nekünk?

Ezek a kérdések gomolyognak bennünk, amikor a Szentlélek eljövetelére várunk. Az ember annál nagyobb izgalommal vár valakire, vagy valamire, mennél inkább felismeri, hogy amit kap, az mérhetetlen gazdagságot jelent a számára. Akkor számolja a napokat, hogy siettesse az időt. Készíti a szívét, hogy alkalmas legyen az ajándék befogadására.

A II. Vatikáni Zsinatra meghívtak egy görög pátriárkát – Lattaqué Ignatioszt –, aki zseniális bölcsességgel fogalmazta meg a Szentlélek szerepét a keresztény ember életében. Suenens bíboros idézi ezt az írást könyvében (Új Pünkösd), így vált ismertté sokak előtt. Nyolc rövid mondatot ír arról, hogy mit jelent Szentlélek nélkül és mit jelent Vele élni:

„A Szentlélek nélkül:
Isten – távoli; Krisztus – a múlté;
az Evangélium – holt betű;
az Egyház – csupán szervezet;
a tekintély – uralkodás; a misszió – propaganda;
a szentmise – emlékek felidézése;
a keresztény erkölcs – rabszolgamorál.
A Szentlélek által:
Isten – felragyog (a kozmosz fölemelkedik);
Isten Országa – megszületik közöttünk;
a föltámadt Krisztus – velünk van;
az Evangélium – életünk ereje;
az Egyház – közösség a Szentháromságban;
a tekintély – szabadító szolgálat;
a misszió – új pünkösd;
a szentmise – találkozás az Úrral;
az emberi cselekvés – megdicsőül
(Isten megdicsőítése)."

Ennél tömörebben aligha lehet elmondani a Szentlélek szerepét a keresztény ember életében. Ha eszerint szemléljük a Pünkösdöt, már tudunk ünnepelni. Mert az ünnep lelki értelme a részesedés. Aki a Szentlélek eljövetelét ünnepli, az részesedik a fényből, az örömből, a Lélek erejéből, a szeretetből, a gyógyulásból és a szabadulásból. Mert mindezek forrása a Szentlélek. Ha Őt várjuk, a legnagyobb ajándékot várjuk!

1. A tanítványok bizalommal várakoztak

Az Apostolok Cselekedeteinek (1,14) könyvében olvashatjuk, hogy a tanítványok *„egy szívvel-lélekkel állhatatosan imádkoztak."* Bizalommal és türelemmel várakoztak Jézus ígéretének beteljesedésére. Ideges, türelmetlen korban élünk. Ha valamit szeretnénk, lehetőleg azonnal meg akarjuk kapni. Ha ez nem lehetséges, akkor harag, indulat, idegesség keletkezik bennünk. Ha így várjuk a Szentlelket, akkor elzárjuk előle az utat. Haragos szívbe nem tud belépni a szeretet Lelke. Ha részesülni akarunk a Szentlélek eljövetelében, akkor meg kell vizsgálni őszintén a szívünket: mi van bennem, ami nem tetszik a Léleknek; mi az, ami ellentétes a Szentlélek szándékaival?

2. Miért jön a Lélek?

Jézus azt mondta, azért küldi el a Lelket, hogy *„tanúságot tegyünk róla"* (ApCsel 1,8). Pál apostol ezt a tanúságtételt a szolgálatra is alkalmazza. Mivel a keresztség által Krisztus teste (1Kor 12,12) lettünk, feladatunk lett a szolgálat. Nem élhetünk magányos szigetként az óceán közepén. Életünk össze van kapcsolva mások életével. Ha engedjük a Szentlélek erejét rajtunk keresztül működni, akkor életeket menthetünk meg a pusztulástól. Ezért kapjuk a Lélek adományait, hogy ezt a szolgálatot minél nagyobb bölcsességgel tudjuk végezni. Mert minden karizma az életért van. Hogy minél több ember meggyógyuljon a bűn sebeiből, és igaz életet éljen Krisztusban. Ha egy karizma nem szolgálja az életet, akkor fölöslegessé válik.

3. Kihez jön a Szentlélek?

Ha megfigyeljük az első Pünkösd leírását, a Szentlélek először az apostolok, tanítványok közösségét töltötte be erejével. A Szentlélek működése nem független az Egyháztól. Pünkösd az Egyház ünnepe, az egység ünnepe, az egyház iránti szeretet ünnepe. A Szentlélek azért jön, hogy a világ sötétségében felragyogtassa az Egyház szépségét. Azt a szépséget, amely a Szentháromságtól ered, ahogy a görög pátriárka mondta. Ennek fényében tudjuk egész szívvel kimondani: **„Jöjj el, Szentlélek, és áraszd el szívünket a Te örömöddel és erőddel!"**

Katona István
főszerkesztő

A Szentlélek által kibontakozik személyiségünk

A Szentlélek megerősíti akaratunkat

Amikor átéljük a Szentlélek kiáradását, ez mélyen érinti érzelmeinket. Határtalan örömöt érzünk. Ez napokig is eltart. De nem szabad elfelejteni, hogy a legfontosabb mégis az, hogy a Lélek átjárja akarati életünket. Egy fa legfontosabb része a gyökérzete. Ha gyökere egészséges és mélyre ereszkedik, akkor a legnagyobb szárazságban is táplálni tudja a fát. Ha mindennap megpróbáljuk megvalósítani azt, amit a Szentírás tanít, akkor felismerjük, hogy ez nem megy a Szentlélek nélkül. A Szentléleknek át kell venni a teljes uralmat akaratunk felett. Ha ez nem történik meg, akkor az érzelmeinkben átélt öröm csak átmeneti lesz és felszínes. Lehetséges, hogy valaki nem adta át egészen az életét Krisztusnak, de mégis magával ragadja a dicsőítő közösség lelkesedése, anélkül, hogy lelke mélyén megváltozna.

Amikor Saul elküldte embereit Rámába, hogy megöljék Dávidot, Isten Lelke leszállt rájuk és elragadtatásba estek (1Sám 19,20). Lehetséges, hogy valaki részt vesz egy Szentlélekkel áthatott szentmisén, amely mélyen megérinti őt, mégsem nyeri el a maradandó áldást. Ez a maradandó áldás csak akkor tölt be minket, ha engedjük, hogy a Szentlélek mélyen behatoljon lényünkbe és gyökeresen megváltoztassa életünket.

Ha azt akarjuk, hogy az áldás maradandó legyen, engednünk kell, hogy a Szentlélek uralma alá vonja értelmünket és akaratunkat.

Ha részt veszünk egy dicsőítő összejövetelen, nagy lelkesedést élünk át. De előfordul, hogy a következő napon erőt vesz rajtunk a szomorúság és a keserűség. Miért van ez?

Mert nem adtuk át teljesen akaratunkat Istennek. Ha ez az átadás megtörtént, teljesen mindegy, hogy hol vagyunk, mert minden helyzetben összhangban élünk Isten akaratával. Ha a Szentlélek eltölti az ember szívét, ez csodálatos élmény. Ha engedjük, hogy átjárja akaratunkat, akkor ez az önátadás meghatározza életünket.

Az Evangéliumban van egy mondat, amelyet sokan nehezen akarnak elfogadni. *„Aki elveszíti életét érettem, megtalálja azt”* (Mt 10,39). Sokan megijednek ettől, mert az „elveszíti” szóra figyelnek. A mondat folytatása azonban feltárja a lényeget. Ez pedig az új élet. Odaadjuk Jézusnak azt, amit a bűn tönkretett, lerombolt, kiüresített, és megkapjuk helyette azt, ami csodálatos, örömteli, elpusztíthatatlan.

A Szentlélek megújítja érzelmeinket

A Szentlélekben való megújulást sokan támadják, mert azt állítják, hogy nagyon hangsúlyozza az érzelmeket. Egyesek azt mondják, hogy a kereszténység nem érinti az ember érzelmi életét, mert ha valaki hisz, akkor feleslegesek az érzések.

Azonban a hitből fakadó élethez hozzátartoznak az érzések is. Senki sem tartja furcsának, ha egy csodálatos nyári reggelen kitekintve az ablakon és látva a ragyogó napfelkeltét, a harmattól csillogó virágokat – örömteli érzések töltik el a szívét. Ha még ki is fejezi érzéseit, azon sem csodálkozik senki. Egyáltalán nem gondolják, hogy ezek az érzések veszélyesek. – Ugyanez előfordulhat egy szép zenedarab hallgatása közben. Sőt, ugyanez történhet egy sportesemény alkalmával is.

De amikor valaki örül Istennek, vagy ujjongó szívvel beszél a Szentlélek megtapasztalásáról, akkor rögtön azt mondják, hogy ez veszélyes, ez nem helyén való. Ilyen furcsán gondolkodik a világ. Pedig egyedül Isten a legméltóbb rá, hogy örüljünk Neki, és ujjongó szívvel mondjunk hálatelt dicséreteket.

A Lukács 19,39-ben van egy nagyon érdekes jelenet. Az ujjongó tömeg között Jézus bevonul Jeruzsá-

lembe. A farizeusok odaszólnak neki: *„Mester, tiltsd meg nekik."* Jézus meglepő dolgot mond: *„Ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak megszólalni."* – Miért mondta ezt Jézus? A szent városba való bevonulása az Atya terveinek beteljesülését jelentette. A nép most felismerte benne a Messiást, az Atyától küldött szabadítót. Mindenki örült, hogy a kétezer éves várakozás lezárult. A farizeusoknak éppen ezért nem tetszett az ujjongás, mert nem hittek Jézus messiási küldetésében. Jézus tudta, hogy kereszt vár rá, mégis elfogadta az ujjongást, mert távolabbra látott és hitte, hogy az Atya terve beteljesül a kereszthalál ellenére is, sőt éppen azáltal.

Mivel Jézus elfogadta az örvendezést, ebben megnyilvánult az Ő irgalma is. Előre megbocsátott annak a tömegnek, amelyikről tudta, hogy néhány nap múlva a „feszítsd meg"-et fogja kiáltani, és ezáltal Őt halálra juttatja. Képzeld el, hogy valakiről megtudod, hogy meg fog ölni, és ennek ellenére kedvesen beszélgetsz vele, és örömmel fogadod. Ugye ez lehetetlen? Jézusnak azonban nem volt az! Végtelen jóság volt (és van) a szívében. Miért akarják egyesek elfojtani a dicsőítést? Ők, akik nem mernek közel menni az Úrhoz, és nem ismerik az Ő jóságát. Irigylik azokat, akik közel mennek Hozzá. Szeretnék lebeszélni őket, hogy védjék saját keményszívűségüket.

Ha a Szentlélek betölti egy ember életét, valami lényeges dolog történik. Ezt nem lehet értelemmel felfogni, de nem is lehet teljesen elmagyarázni. Mivel természetfeletti átélésről van szó, aki azt nem élte át, nem értheti meg. A Szentlélek kiáradása elmélyült lelki életet, belső erőt, és egy szoros, áldott közösséget eredményez Jézus Krisztussal.

A Szentlélek kiáradása (más néven a Szentlélek-keresztség) nem más, mint amikor az ember teljesen átadja magát Istennek, és Isten a Szentlélek által teljesen betölti az ő életét. Ez lehet, hogy csendben történik meg, de lehet, hogy hatalmas öröm-áradatban. De bárhogy is történik, a fontos, hogy megmaradjunk az egészséges középúton. Elfogadhatjuk a nagy érzelmeket, de ne az érzelmekre építsünk. Ha valaki a váltakozó érzéseire épít, az olyan, mint a tenger, amely egyszer apad, máskor dagad. Ha jó érzései vannak, akkor dicséri Istent, de ha nincs kedve, akkor nem dicséri Őt. Ha van kedve, elmegy a szentmisére, ha nincs, akkor nem megy el. Az ilyen magatartás veszélyes és nagyon árt Isten ügyének. Ha valamelyik imacsoportban többen vannak ilyenek, akkor az a csoport általában tele van problémával és elégedetlenséggel.

Ha engedjük, hogy a Szentlélek egészen betöltsön minket, Ő megnyitja szemünket, és felismerjük, hogy nem az érzésünkre kell figyelnünk, hanem Isten akaratára. Mennél szorosabb közösségben élünk az Úrral, annál inkább áthat minket az Ő lénye és ezáltal egyre kevesebb alkalommal változik a fény és az árnyék életünkben.

Érzelmi életünk is megváltásra szorul. Ez nemcsak azt jelenti, hogy szabaduljunk meg a világ érzelmi kötelékeitől, amellyel magához és a bűnhöz akar kötözni bennünket, hanem azt is jelenti, hogy szabaduljunk fel Isten dicséretére. Aki a Szentlélek által felismerte Isten szeretetét, és csodálatos irgalmát, az lehetetlen, hogy ne akarná Őt szüntelenül dicsérni.

Ahogy az előbb említettem, erre a dicséretre csak az képes, akinek nemcsak az érzelmeit, hanem az akaratát is átjárja a Szentlélek. Ha az akaratod Isten kezében van, akkor az érzelmi szünetek idején is tudod magasztalni Őt.

L.P. után Egresi István

„... Felment a mennybe..."

A mennybemenetel újabb megvilágítása volt Jézus személyének.

Az apostolok most már meggyőződtek arról, hogy életük nem futott zsákutcába, és hogy a Mester mellett nem tápláltak hiábavaló reményeket. Olyan valakinek szolgáltak, aki nyilvánvaló **bizonyítékot adott istenségéről.**

Megértették, hogy Mesterük egyszerre két világban élt: az égi és a földi világban.

Amikor emberként járt, beszélt, pihent, akkor is az isteni „én" cselekedett, akinek **hazája az ég!**

Ezért volt érthetetlen és titokzatos egész egyénisége.

A feltámadás után már megjelent benne a végleges állapot, az új ég és új föld, ahol már *„Isten tölt be mindent."* A föld nem tudja többé befogadni dicsőségét. Testével-lelkével kívül esik ennek a világnak a törvényein, **ezért a mennybemenetel szükségszerű következménye Jézus megdicsőülésének.**

Szent Márk egy pillantást enged vetni a mennybe, ahol Jézus az Atya jobbján ül.

Elnyerte emberi természete szerint a legnagyobb felmagasztalást.

Költők és gondolkodók szerettek foglalkozni az ember tragédiájával, az elveszett paradicsommal, s csaknem könnyekre indítanak bennünket sorsunk felől.

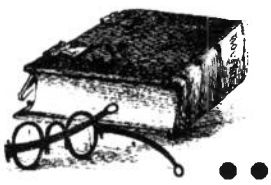
Krisztus nem ezzel a szándékkal jött. Ő Örömhírnek nevezte tanítását: nem tragédiát akart bemutatni, hanem az ember megdicsőülését. Igaz, hogy van bűn és van elveszett paradicsom, de a tragédia csak keret és háttér a végleges kifejlet dicsőséges színeihez.

Az emberi természet kimondhatatlanul felmagasztosult, amikor felvételt nyert a második isteni személy életkörébe, s rajta keresztül eljutott a Mennyei Atya jobbjáig.

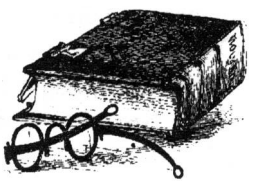
Azóta **a világ kormányzásában emberi szív is dobog**, és olyan főpapunk van, aki emberi kézzel osztja az áldást, azzal az átszegezett kézzel, amelyik a kereszten az egész emberiség felé kitárult; Ő részvéttel tud lenni gyengeségeink iránt, mert mindenben hasonló lett hozzánk, kísértést szenvedett, a bűnt kivéve.

Küldetése befejeztével Jézus visszatért a mennybe. **Járuljunk azért bizalommal a kegyelem trónja elé, hogy irgalmat nyerjünk és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk!**

Gál Ferenc

Igehirdetés önmagunknak!

Ezekiel próféta írja:

„Akkor láttam, hogy egy kéz nyúlt felém, és lám, egy könyvtekercs volt benne... Így szólt hozzám: »Emberfia, amit itt találsz, azt edd meg, edd meg ezt a tekercset, és menj, szólj Izrael házához.« Kinyitottam a számat és megetette velem a tekercset... megettem és olyan édes volt a számban, mint a méz. Akkor ezt mondta nekem: »Emberfia, indulj s menj el Izrael házához és hirdesd nekik a szavaimat!«" (Ez 2,9-3,4)

A Jelenések könyvében olvashatjuk:

„Azután az égi hang újra szólt hozzám: »Menj, vedd el a nyitott könyvet az angyal kezéből« ...odamentem az angyalhoz, hogy adja át nekem a könyvecskét. Így szólt hozzám: »Nesze, nyeld le! Keserű lesz tőle a gyomrod, de a szád olyan édes, mint a méz.« Elvettem az angyal kezéből a könyvecskét és lenyeltem. A szám édes lett tőle, mint a méz. De amikor lenyeltem, a gyomrom keserű lett. Ekkor ezt mondták nekem: »Ismét jövendölnöd kell sok népről, nemzetről, nyelvről és királyról.«" (Jel 10,8-11)

Mit jelentenek ebben a szövegben ezek a szavak: *„Vedd a könyvtekercset és edd meg"*? Isten azt mondja nekünk, hogy nem elég egyszerűen ismerni, tanulmányozni, vagy hirdetni az Ő igéjét. Meg is kell ennünk, azaz élnünk kell az igét, hogy sikeresen evangelizáljunk. Egy könyv, amit csak olvasunk és egy könyv, amit lenyelünk, az nem ugyanaz.

De a könyvtekercs miért édes, amikor először ízleljük, aztán miért keserű, amikor lenyeljük és megemésztjük?

Amikor Isten igéje először érint meg bennünket, kezdetben eltelünk örömmel, mert magával Istennel kerülünk kapcsolatba (vö. Jer 15,16; Zsid 6,5). De egy idő után keserűvé válik az íze, mert Isten Szava éles, kétélű kard (vö. Zsid 4,12-13), megítél bennünket és elválasztja a régi embert az újtól (vö. Róm 6,6). Mivel mindannyian bűnösök vagyunk (vö. 1Jn 1,8), ez egy keserű tapasztalat.

Az első bűn, amitől Isten meg szeretné fosztani azoknak a szívét, akik hirdetik az Ő igéjét: a gőg. A gőg kétféle istentelenséghez vezethet: az egyik a pogányoké, akik ismerik ugyan Istent, de visszautasítják, hogy szolgálják Őt. A másik pedig Isten szolgáié, akik Isten

iránti szolgálatukat önmaguk dicsőítésére használják. A tömegkommunikációs eszközök korában élő evangelizátoroknak meg kell kérdezniük maguktól, hogy az erőfeszítéseikből fakadó dicsőséget kizárólag Istennek adják-e vagy megtartanak belőle valamit maguknak, esetleg saját helyi egyházuknak?

Igehirdetésünk csak akkor téríthet meg másokat, ha elfogadjuk az ítéletet, amit a Szentírás által kaptunk. Szent Pétert szíven ütötte az a tény, hogy elárulta Jézust és keservesen sírt (vö. Lk 22,62). Csak ezután kapta meg a pünkösdi felkenést, amely képessé tette arra, hogy olyan erővel beszéljen, amire azonnal ezrek tértek meg. Akik pedig hallották őt beszélni, azok mélyen megrendültek és megkérdezték Pétert és a többi apostolt: *„Mit tegyünk, testvérek?"* – amire Péter azt válaszolta: *„Térjetek meg!"* (vö. ApCsel 2,37-38)

Jézus, *„Isten Szentje"* (Jn 6,69) nemcsak hirdette, hanem tette is mennyei Atyja akaratát:

> *„Van eledelem, csak nem tudtok róla... az én eledelem, hogy annak akaratát teljesítsem, aki küldött, s elvégezzem, amit rám bízott"* (Jn 4,32-34).

A meghívás, amelyet Jézustól kaptak az evangélisták – *„Jöjj és kövess engem"* (Mt 4,19) – arra szólít, hogy úgy tegyenek, ahogy Ő; még akkor is, ha ez kereszthordozást jelent (vö. Mk 10,21; Mt 16,24). Csak ekkor tud minket Jézus eredményes emberhalászokká tenni. Az Ő útja: szelídség, alázatosság, visszautasítottság és keresztrefeszítés. Másként nem lehetünk az Ország építői.

A Szentírás figyelmezteti azokat, akik meghívást kaptak Isten igéjének hirdetésére, hogy ez nem lesz könnyű:

> *„Úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé"* (Lk 10,3).

Csak azok a tanítványok fognak győzni, akik bárányokként indulnak el. Amint farkasokként kezdenek cselekedni – vagyis személyes hatalomra és saját dicsőségükre törekszenek –, a vereség felé tartanak.

A remény, hogy megnyerjük a világot Krisztusnak, azon múlik, hogy mennyire vagyunk készek vállalni a keresztrefeszítést. Amikor Pál rabságba kerül, Isten általa hirdetett igéje új szabadságot nyer.

> *„A bilincsekben is hírnök vagyok – mondja –, de az Isten szava nincs megbilincselve"* (Ef6,20; 2Tim 2,9).

Ez az evangélium misztériuma és valódi ereje.

> *„A keresztről szóló tanítás azoknak, akik elvesznek, balgaság ugyan, de nekünk, akik üdvözülünk, Isten ereje"* (1Kor 1,18).

Amint Szent Pál folytatja a magyarázatot a korintusiaknak – ugyanebben a fejezetben –, választanunk kell a világ bölcsessége, ereje – és a kérügma, az örömhír hirdetése között. Csak akkor tudott átragyogni Pálon a kérügma ereje, miután minden személyes fölényérzetéről lemondott. És ugyanez igaz számunkra is. Csak akkor tud az ige isteni ereje megérinteni másokat rajtunk keresztül, miután lemondtunk minden emberi erőről.

Az evangelizáció, amit tervezünk, nem a szervezési szakértelmünkön vagy egyszerűen az ökumenikus egységünkön múlik. Az ilyen egység feltétel. De Bábel hamis egysége nem elég. Pünkösd hiteles egységére van szükségünk.

Azok, akik a bábeli tornyot építették, vallásos emberek voltak és a torony, amit építettek, nagyon hasonlított egy templomra. De nem az istenség dicsőségére szolgált, amit építettek, hanem inkább arra, hogy nevet szerezzenek maguknak (vö. Ter 11,4). Az ő egységük emberközpontú volt, és ezért elfogadhatatlan.

Pünkösd egysége más volt. Az apostolok lemondtak minden személyes dicsőségről és kizárólag Isten dicsőítésére szentelték magukat. Csak ilyen Isten-központú egységgel lehet sikeres az igehirdetésünk.

A babiloni fogság után Isten így panaszkodott a zsidó népnek:

> *„Ugye annak már itt van az ideje, hogy kényelmes házakban lakjatok... (míg az én) hajlékom romokban hever?"* (Agg 1,4.9).

Lakhatunk-e továbbra is kényelmesen saját egyházunkban, és hagyhatjuk-e romokban heverni Isten Országát?

Bármilyen nehéz is újjáépíteni az Országot, azok, akik tiszta szándékkal szolgálják Istent, nekibátorodhatnak. Isten odanyújtja nekik az ígéretet, amit a zsidó népnek tett, akik elfogadták temploma újjáépítésének feladatát:

> *„Bátorság, egész népe az országnak – mondja az Úr. Dolgozzatok! Hiszen én veletek vagyok!"* (Agg 2,4).

Raniero Cantalamessa OFM

Tedd meg Isten akaratát! (De mit tegyek?)

II/2. rész

B. Mit vizsgáljunk a kérdéses dologgal kapcsolatban?

1. Megegyezik-e a Biblia tanításával?

A Biblia Isten Igéje, kimondott és leírt Szava, örök iránymutató a számunkra. Ahogyan Jézust, Isten Megtestesült Igéjét tiszteljük, úgy kellene tisztelnünk a Szentírást, Isten írott Igéjét.

Ha a vizsgált dolog bármilyen szempontból is szembekerül a Biblia tanításával, akkor azonnal félretehetjük, abban a biztos tudatban, hogy az nem származik az Úrtól. Istentől nem ered olyan, ami ellentmond az Ő Bibliában rögzített tanításának.

2. Megegyezik-e a Katolikus Egyház tanításával?

Minket, katolikusokat Isten a Katolikus Egyházon keresztül vezet. (A más felekezethez tartozó testvéreknek természetesen a saját egyházuk előírásainak kell megfelelniük.) Isten soha nem kér tőlünk, vagy soha nem ad nekünk olyat, ami ellentétes lenne egyházunk tanításával. (Itt az Egyház hivatalos tanításáról van szó, nem X.Y. plébános, hitoktató vagy imacsoportvezető saját elgondolásairól.)

Ezen a helyen kell megemlítenünk az engedelmességet. Isten Igéje határozottan felszólít rá, hogy a tekintélyben fölöttünk levőknek engedelmeskedjünk (Tit 3,1).

Többször előfordult már, hogy valamiről meg voltunk győződve, hogy az az Isten akarata, és a tekintélyek (plébános, közösségvezető, szolgálatvezető, stb.) valamelyike mégsem engedélyezte vagy egyenesen megtiltotta. Ilyenkor mi a teendő?

Az engedelmesség parancsa ekkor is érvényben marad!

Igen, valóban előfordulhat, hogy mi tényleg Isten ötletét szeretnénk megvalósítani, de a feljebbvalók látása e téren más.

A próbatételek kikerülhetetlenek. Mindig szükségünk van arra, hogy a hűségben és az alázatban növekedjünk! Merjük elengedni Isten ötletét és hagyni, hogy Ő valósítsa meg azt! Vagy arról van szó esetleg, hogy már a sajátunknak tekintjük azt, ami az Úré, és beleszerettünk azokba az elképzeléseinkbe, amelyekkel meg akarjuk azt valósítani – tűzön-vízen keresztül?

De az is előfordulhat, persze, hogy mivel a mi látásunk sem tökéletes, félreértettünk valamit, ami nem az Úr akarata, vagy időzítésünk nem pontos, stb, és az adott helyzetben nem lenne aktuális a dolog.

Bízzunk Istenben! Ha az valóban az Ő ötlete – úgyis meg fog valósulni..! Ez a két vizsgálati szempont – a Biblia és az egyház tanításával való összecsengés – döntő jelentőségű. Ha valamelyikkel nincs összhangban a kérdéses dolog, akkor már nem szükséges tovább vizsgálódnunk, mert biztos, hogy nem az Úrtól származik.

Ha mindkét esetben „zöld a lámpa", folytatnunk kell a mérlegelést. Az alább megadottakból azonban gyakorlatilag mindnek egy irányba kell mutatnia ahhoz, hogy biztonsággal jól dönthessünk.

3. Istentől ered-e?

Mi a motivációja, kiindulópontja?

Isten jó, hűséges, szeretettel teljes, növekedést segítő, békességes, irgalmas, stb, ezért a Tőle származó dolgok is ezeket e tulajdonságokat hordozzák magukban.

4. Mit épít? Mi a célja?

„Arra törekedjünk, ami békességre és egymás épülésére szolgál" (Róm 14,19). Isten Országát építi a dolog? Célja a békesség, szeretet, egység, hit, stb növekedése, erősödése?

5. Milyen az ehhez a célhoz vezető út?

Nagyon figyelnünk kell arra, hogy a cél NEM szentesíti az eszközt! Ha valamit CSAK „istentelen" módon (harag, veszekedés, mulasztás, csalás, stb árán) lehet megvalósítani, akkor gondolkozzunk el rajta!

Sokszor a cél szép és szent, csak éppen meg kell keresnünk a megvalósítás Isten szerinti eszközét.

Több évtizede történt az alábbi eset. A város első pornóüzletét a környékünkön nyitották meg, a pedagógiai főiskola és a gyakorló óvoda között, egy forgalmas útkereszteződésben.

Nagyon fölháborodtam, és mivel naponta többször is el kellett mennem előtte, sokat dühöngtem: „Az ilyet meg kellene szüntetni, felrobbantani vagy felgyújtani, de legalább szétverni az egész berendezést..!"

Hónapokig fortyogtam, mire sikerült annyira lecsillapodnom, hogy megérezzem: ennek a boltnak valóban be kell zárnia – de nem azért, mert felgyújtják...

Lassan elkezdtem ezért imádkozni.

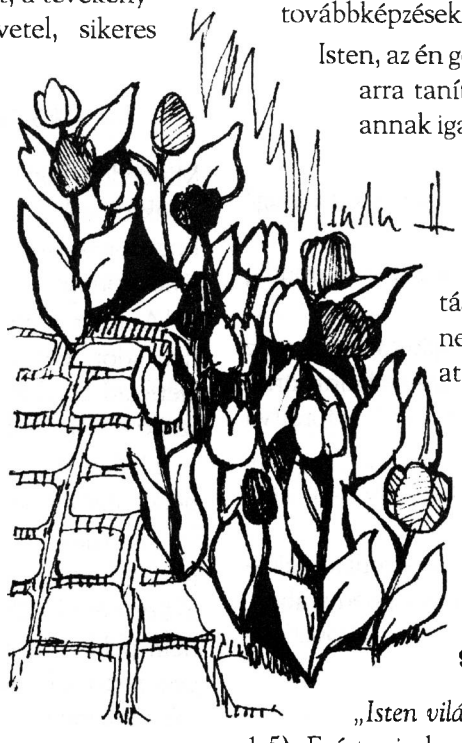
Ma nyílászáró szaküzlet van a helyén.

6. Milyen az eredménye?

Nem tévesztendő össze a céljával! A cél az, amit el szeretnénk érni – ezt előre látjuk, erre törekszünk.

Az eredmény az, ami megvalósult, a tevékenység végkifejlete (szép imaösszejövetel, sikeres gyerekszolgálat, mélyreható prédikáció, sorsformáló lelkigondozás, stb.)

Az eredmény **csak** utólag érzékelhető.

7. Mik a gyümölcsei?

Termi-e a Szentlélek valamely gyümölcsét (szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás – Gal 5,22-23); illetve hoz-e növekedést, kiteljesedést ezeken a területeken?

Ez fontos szempont, hiszen maga Jézus tanít erről az evangéliumban: *„A fát ugyanis a gyümölcséről lehet megismerni"* (Mt 12,33).

8. Van-e békességem benne?

Jézus megígérte: *„Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek. Nem úgy adom, nektek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjék szívetek és ne féljen"* (Jn 14,27).

A világ békessége általában átmeneti, inkább csak a lelkiismeret elhalkulásának eredménye. Jézus egy stabil, örökre szóló békességet ígér, ami annak a bizonyosságából fakad, hogy Isten szíve szerint, a mennyei értékeknek megfelelően cselekedtünk.

Ennek a békességnek a hiánya sokszor csak egy bizonytalan, rossz érzés az adott dologgal kapcsolatban. Ez iránymutató, de tovább kell mennünk, hogy megtaláljuk ennek az okát, mert egy homályos, negatív benyomás nem elegendő az érett döntéshez.

Egy alkalommal, amikor már fél éve munkanélküli voltam, megszólalt a telefon. Egy cégvezető hívott: olvasta egy állásközvetítőnél az önéletrajzomat, és kéri, mielőbb fáradjak be állásinterjúra. Bár elég sokan jelentkeztek a meghirdetett munkahelyre, de végzettségem és munkatapasztalataim alapján én tűnök a legalkalmasabbnak.

Örömmel mentem a megbeszélésre, de már hazafelé a buszon egyre nőtt bennem a bizonytalanság és kétely. Két nap imádság, másokkal való beszélgetés, józan mérlegelés után világossá vált előttem a helyzet. Ha elvállalom ezt az állást, a munkabeosztás és a munkaidő miatt semmilyen eddigi szolgálatomat nem tudom végezni, sőt, még a közösségi alkalmakra és a szolgálói továbbképzésekre sem tudok eljárni.

Isten, az én gondviselő Atyám elküldte Fiát, Aki arra tanít, hogy keressem az Ő Országát és annak igazságát – és minden egyebet megkapok hozzá. (Mt 6,33). A sorrend adott.

Lépjek ki ebből és vegyem a magam kezébe sorsom irányítását, vagy higgyem el, hogy Atyám nem ad olyan munkahelyet, ami miatt Őt már nem szolgálhatom?

Amikor döntöttem és visszamondtam az állást, elöntött egy olyan leírhatatlan, földöntúli békesség és öröm, amihez foghatót addig még nem tapasztaltam sehol.

9. Konkrét és világos?

„Isten világosság és nincs benne sötétség" (1Jn 1,5). Ezért mindaz, ami Tőle ered világos, konkrét, és egyértelmű.

Ami titokzatos, sötét, félelmetes, bizonytalan, homályos, titkos, stb, az az ezoterika, okkultizmus, szabadkőművesség, New Age, keleti vallások, stb területéről származik.

Nem biztos, hogy minden első hallásra egyértelmű lesz a számunkra – ez önmagában nem baj; érdeklődjünk, tájékozódjunk tovább! Ha mindent megtettünk, és a dolog nem vált egyszerűen, világosan megfogalmazhatóvá – legyünk óvatosak!

10. Természetünkhöz, erőnkhöz mért, passzol-e?

Aquinói Szent Tamás tanítja: „A természetfölötti a természetesre épít."

Amire Isten hív vagy ami Tőle származik, az mindig megfelel lelki képességeinknek, életállapotunknak, természetünknek. Nem kér olyat például, hogy egy kisgyerekes édesanya naponta órákat töltsön a templomban; egy botfülű, fahangú ember a dicsőítő csoportban énekeljen; egy munkanélküli súlyos összegeket áldozzon jótékony célokra; egy kimerült, fáradt ember éjszakai szentségimádáson vegyen részt...

De az Istentől származó feladatok mindig kihívást jelentenek és erőfeszítést igényelnek, és érezhető, hogy csak az Úr segítségével tudjuk elvégezni azokat. Mindig fejlődést, Isten szerinti növekedést hoznak.

Ösztönözhetnek egész komoly változtatásra is: végezzünk el egy teológiai tanfolyamot, szervezzük át az életünket, hogy jusson idő és erő a virrasztásra, bánjunk bölcsebben az anyagiakkal, hogy tudjunk rendszeresen adakozni, stb.

11. Ad-e, hoz-e szabadságot?

„Mert az Úr Lélek, s ahol az Úr Lelke, ott a szabadság" (2Kor 3,17).

Isten – bármit kínál vagy bármire hív is –, mindig meghagyja a teljes szabadságunkat!

Amikor úgy érezzük, hogy ellenállhatatlanul vonz minket, még akkor is megvan a lehetőségünk arra, hogy kilépjünk az Ő jelenlétéből és Neki hátat fordítva elhagyjuk Őt.

Ami ezt a szabadságunkat korlátozza, az nem Tőle ered.

A szabadságot nem szabad összetéveszteni a felelősségvállalás hiányával (ez utóbbi bűn). Éppen szabadságunkból eredően kell döntéseinkért és a következményeikért a felelősséget vállalnunk.

12. Most?

Már szó esett arról, hogy Istennek konkrét elképzelései vannak nemcsak arra nézve, mit, hanem arra nézve is, hogy hogyan és mikor, tegyünk.

Ha Isten valamit a szívünkre helyez, az első, hogy imádkozzunk érte.

Egy-egy dolgot az Úr nagyon sokszor már a megvalósítása előtt imateherként valakinek a szívére helyez, nem egyszer olyan embernek, akinek a végrehajtásban nem is szán szerepet.

Meg kell bizonyosodnunk arról, hogy mi a mi szerepünk azon a területen. Lehet, hogy „csak" imádkoznunk kell érte, vagy mint ötletet, fölvetni a következő közösségi összejövetelen, vagy megbeszélni valamelyik vezetővel a teendőket...

Ha túl korán lépünk, Isten „előtt" járunk, Jézus pedig azt mondta, hogy kövessük (Mt 9,9)!

Figyeljünk Isten időzítésére, mert ugyanúgy elronthatjuk a dolgot, mint ha egy palántát túl korán ültetnénk ki az előre el nem készített földbe.

+1. Megfelel-e a „józan paraszti ész" szempontjainak?

Emberségünkből eredően mindnyájan hordozzuk a megfontolás képességét – és általában ösztönösen használjuk is.

Ne essünk a ló túlsó oldalára, vagyis ne misztifikáljuk túl választásainkat. Mindennel a maga súlyának megfelelően foglalkozzunk: eldönteni, hogy melyik fajta kenyeret vegyük, nem igényel kétnapi imádságot – ugyanakkor nem lehet pár pillanatnyi fontolgatás után elfogadni egy szolgálatra való felkérést.

C. Egy nagyon fontos szempont

Mindeddig hétköznapi, kisebb-nagyobb, konkrét döntésekről volt szó. Elengedhetetlenül fontos azonban, hogy fölemeljük a tekintetünket és elnézzünk egészen a horizontig.

Amikor Isten életre hívott minket, mindegyikünknek adott egy személyre szabott elhívást, küldetést, életfeladatot. Ha ezt megtaláljuk, beleállhatunk a ránk szabott szolgálatba.

Ha látjuk az elhívásunkat, az nagyon megkönnyíti hétköznapi döntéseinket.

Aki tudja, hogy a dicsőítő csoportba szól a küldetése, annak zenei téren kell továbbképeznie magát, s akkor nem bibliaelemző kurzusra fog jelentkezni, hanem például a Szentlélek vezetéséről szólóra, stb. A gyerekszolgálatosok pedig pedagógiai vagy barkácsolós képzésre mennek, stb.

Ha tudjuk, mire hívott el Isten, akkor a hétköznapi apró-cseprő döntéshelyzetekben már tudjuk, hogy azt választjuk, ami küldetésünkkel kapcsolatban van, ami azon a területen a legjobban fejleszti képességeinket, bővíti ismereteinket, stb.

Aki tudja a haladás irányát, az sokkal egyszerűbben, gyorsabban és biztonságosabban jár az úton.

Ha egy ismeretlen helyen egy tőlünk keletre levő városba kell eljutnunk, akkor – bármilyen sok ösvény kacskaringózik is a lábunk előtt – tájékozódásképp felfelpillantva a Napra, oda fogunk találni biztosan!

Lehet, hogy most hirtelen ijesztően kavarog bennünk ez a sok szempont, de megnyugodhatunk Jézus ígéretében, mert ha keressük az Úr akaratát, akkor meg is fogjuk találni azt (Lk 11,9-10)!

Kocsi Katalin

ÉLETEM CSODÁI

Testvéreim!

András vagyok. Veszprémben élek feleségemmel és három gyermekemmel. Autókereskedő vagyok. Azt a csodát szeretném nektek elmesélni, amit az elmúlt három évben, és itt a Szentlélek-szemináriumon átéltem.

Erős dohányos voltam, 19 éves koromtól napi 1 doboz cigarettát szívtam el. Nálam jobban senki se szeretett dohányozni! Evés előtt, evés után, munka előtt, munka után folyamatosan szívtam. A feleségem, aki már 8 éve letette a cigarettát, elhatározta, hogy Virág lányommal kiimádkoznak ebből a megkötözöttségből.

Egy éven keresztül mindennap elmondtak értem egy imát, és csoda történt. 2005. július 2-án, Sarlós Boldog Asszony ünnepén Szűz Mária közbenjárására egyik pillanatról a másikra letettem a cigarettát úgy, hogy Jó Mennyei Atyám kitörölte emlékeimből az ízét és a mozdulatát is ennek a rossz szokásnak.

Cigaretta nélkül boldogan, de még mindig sok hibával éltem az életem. Munka után, amikor hazaértem családomhoz, habzsoltam az élvezeteket. Bőségesen megvacsoráztam, leültem a televízió elé és minden este 3-4 órát tévéztem. Főleg politikai műsorok, hírek mérgezték a lelkemet.

Tudjátok, testvérek, amikor az ember kezd rájönni az igazságra, a televízióból áradó felesleges locsogás, hazugság, elferdítés, manipulálás elkezdi idegesíteni az embert. A végén már olyan szorítást éreztem a mellkasomon és a fejemben a feszültségtől, hogy feleségem kérésére, hogy kapcsoltassuk ki a kábel szolgáltatást, csak igennel tudtam válaszolni. 2006. szeptember 11-én ki is kapcsolták lakásunkból a kábelt.

Ettől kezdve volt időm a feleségemre, a gyermekeimre, az imádságra. Naponta egy rózsafüzért mondtunk közösen, az egész család. Felajánlottuk a bűnösök megtéréséért, a tisztítótűzben szenvedő lelkekért, családunkért, rokonainkért.

A megváltozott lelki élet után egyenes út vezetett volna egy lelkigyakorlatra, amihez már csak az én igenem hiányzott. Szólt egy ismerősünk, hogy jön Pécsre Margarita nővér Németországból. Menjünk el, mert ő nagyon komoly karizmatikus. Feleségem több napos gyúrása után megint igent mondtam.

A nyáron el is utaztunk Pécsre. Három napon át Margarita nővér és Zakariás atya folyamatosan térítettek, és a negyedik nap, a gyónás után sor került – Margarita nővér szavait idézve – a „Műtétre", azaz szívünk sebeinek a begyógyítására. Vagy ha már nem gyógyítható, a szívek cseréjére.

Igen, testvérek, tudnotok kell rólam, hogy az autó kereskedelemben, ahol dolgozom kőkemény pénzcsinálás folyik. Érdek és érdek ütközik egymással, a vevő és az eladó ellentétes érdeke. A vevő minél olcsóbban szeretné megvenni, az eladó minél drágábban szeretné eladni a kocsit. Harc ez a javából, kemény kompromisszumokkal, megalkuvásokkal. És testvérek, ebben a harcban az én szívem is kőkeménnyé változott. Érzéketlen voltam már a szegények iránt is, csak a haszonszerzés volt a célom.

Visszatérve Margarita nővérhez, ő becsukatta a templom ajtaját, énekeltünk az oltáriszentség előtt, hívtuk a Szentlelket. Testvérek, a zárt ajtók mellett az arcunkat cirógatta szellőként a Szentlélek! Egy pillanat alatt, mint amikor az Úr megjelenik, le kellett térdelnem és a Szívem helyéről forróság sugárzott kifelé, mintha a szívem helyén parázs lett volna. Nem mertem mozdulni, mert úgy éreztem, ha megmoccanok, azonnal szörnyethalok. Az érzés viszont nagyon szívmelengető és barátságos volt. Amikor elmúlt, nagyon sajnáltam, hogy 2-3 percig tartott csak. 2007 nyarán a Szentlélek kegyelméből megkaptam a szívek cseréjét is.

Föl se fogtam ennek a jelentőségét, mert még nem láttam az Úr végső célját, amit velem tervez.

Családommal továbbra is lelkesen imádkoztunk és 2008. januárban, amikor feleségem szólt, hogy nincs-e kedvem eljönni vele ide a Szentlélek szemináriumba, azt válaszoltam, hogy igen, erre még elmegyek, de ez az utolsó.

Testvérek, és most itt állok előttetek, a nagy bűnös, mindannyiatok után a legutolsó. Ha megkérdeznétek, hogy mit érzek most? Erre csak azt tudom mondani, szeretlek benneteket. Legszívesebben mindannyiatokat megölelném és megcsókolnám. De nem csak titeket, hanem az ország és világ minden tagját, pártállástól és vallási hova-tartozástól függetlenül.

Úgy érzem, teljesen betöltött a Szentlélek. A szívem máshogy ver, a vérem máshogy folyik. Megéreztem azt, amiről a Biblia úgy ír, mint a földbe ásott kincs, amit ha valaki megtalál, eladja mindenét és megveszi azt a földet, ahol a kincs el van ásva.

Ez a kincs a Mennyek országa! Testvérek, itt van közöttünk!

És, hogy működik a Szentlélek? Elmondok egy történetet.

A csoport megbeszéléseken Alberik atya megtudta, hogy valami nyomja a szívemet, és szólt a csoportvezetőknek, hogy imádkozzanak értem. Másnap reggel Lacinak eszébe jutott Alberik atya kérése, és imádkozott.

Munkába menet, vezetés közben csörgött a telefonom. Felveszem és Laci barátom azt mondja:

– „Csukd be a szemed, András."

– „Várj, éppen vezetek, mindjárt megállok" – feleltem. Miután megálltam, becsuktam a szememet, ő pedig így szólt: „Azt mondja az Úr:

> Kedves Fiam, András!
>
> Ma még nem mernek nyilvánosan üldözni, ezért az emberek szívében üldöznek. Ezt úgy hívják, a szív megkísértése. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy például ilyeneket súg a Fickó: »Ha nem teszed meg, megszűnik az állásod.« Ez ugyanaz, mint amikor nekem azt mondta: »Neked csak egy szavadba kerül, hogy ezek a kövek kenyérré változzanak.« De hát nemcsak kenyérrel él az ember.
>
> Mindez persze nem jelenti azt, hogy menj fejjel a falnak, hanem inkább, hogy légy szelíd, de okos is.
>
> Okosan használd, amit kapsz. Mindent el lehet adni, csak a szívedet, a lelkedet ne add el!
>
> Ha mégis úgy érzed, hogy valami anyagi javad ebül szerződött, add azt oda a szükséget szenvedőnek. Magadnak ne tarts meg semmit. Így az átokból áldás lesz a te kezed által.
>
> Ne félj! Veled leszek!
>
> Mindig kérdezz meg és én megadom a megfelelő sugallatot. Kérdd a megkülönböztetés adományát és lelkem megadja majd neked. Megáldalak!
>
> Ámen."

Mióta megkaptam az Úrtól ezt az üzenetet, folyamatosan tanít. Ha van egy kis időm, amikor egyedül vagyok és a gondolataim szárnyalhatnak, elkezdek valamit szövögetni és az Úr tovább fonja a gondolatokat, és a végén megpillantom az igazságot, vagy megértek valamit a Bibliából.

A Mennyek Országát egyszerűen a szívemben éreztem és a szívem mondta meg az eszemnek, hogy mit érzek és eszembe juttatta a bibliai sorokat a földbe ásott kincsről.

Másik alkalommal a naprendszerünket láttam meg a bolygókkal, ahogy a Nap körül keringenek. Így bolyongunk mi is Isten körül a világban. A Plútón például nagyon hideg van és alig szivárog oda a fény. Sok testvérünk is így éldegél jéghideg szívvel és hit nélkül. De ahogy egyre közelebb megyünk a Naphoz, egyre melegebb van és a világosság is megnő. Sőt, a bolygók is egyre gyorsabban keringenek a Nap körül.

Mi is így vagyunk. Ahogy közeledünk Istenhez és megtesszük az első lépéseket Isten felé, mi is érezhetjük ezt a gyorsulást, azért, mert mi egyet, az Úr kettőt lép felénk. A Nap a tömegvonzásból adódóan egyre közelebb és nagyobb erővel vonzza magához a testeket. A Jézusból áradó szeretet ereje, a Szentlélek, mágnesként vonz bennünket a Jézussal való egyesülésre a szeretetben.

Igen, testvérek, a szeretet az, ami ezt a csodát teszi velünk. A szeretet erejével tudtuk megtenni az életgyónásunkat is az elmúlt hetekben. A szeretet ereje vonzott minket ide a Szentlélek szemináriumba is. A szeretet vezet minket és a szeretet mutatja meg nekünk, hogy a szeminárium után mit kell majd tennünk.

Én biztosan egy karizmatikus csoportban fogok imádkozni és a kapott kegyelmekkel Istent, az Egyházat és embertársaimat fogom szolgálni.

Ha megkérdeztétek volna egy hónappal ezelőtt, hogy: „András mi szeretnél lenni, ha nagy leszel?" – nem tudtam volna biztosan megmondani. A jelenlegi szakmám is tetszik, de házat is szívesen építenék. De ha most megkérdeznétek, akkor határozottan azt mondom: karizmatikus!

Ki fogom böjtölni és imádkozni, hogy ne csak Veszprémben, hanem Olaszfaluban is alakuljon karizmatikus imacsoport, közösség. Támogassatok imával, testvérek, abban a törekvésemben is, hogy a hatékony imacsoportok az Úrtól kapott karizmákkal minél több emberen tudjanak segíteni. Keressétek meg családotokban, a munkahelyeiteken, a falutokban az Istent kereső, jámbor testvéreiteket, hiszen ha ennyien jöttetek el a Szentlélek szemináriumba, akkor még menynyien lehetnek otthon, akik még fel tudnak sorakozni mögétek.

Nagy szükség van az imacsoportokra. Mentsétek meg a családjaitokat és a gyerekeiteket a Sátán mar-

kából és ajándékozzátok nekik a szeretetet a földbe ásott kincsét, a Mennyországot, hisz itt van közöttünk, csak még a bűneinktől nem vettük észre, rejtve maradt előttünk. A Szentlélek megmutatta nekem és megértettem, hogy Édesanyánk, a drága Szeplőtelen Szűz Mária, hogyan vezeti a gyermekeit Szent Fiához, Jézus Krisztushoz.

Mint már említettem, esténként az egész család mondta a rózsafüzért. De imánkat nemcsak a bűnösökért, a rokonainkért ajánlottuk fel, hanem kértük mennyei Édesanyánkat, vezessen el minket Szent Fiához. A Szűzanya pedig nevelt, alakított, óvott bennünket és meghallgatott, mert megérkeztünk Jézushoz.

Testvérek! A Szentlélek-szemináriumban, bennem, és láttam, bennetek is kialakult a lelki emelkedettség. Alig vártuk a pénteket, hogy idejöhessünk. Ez nem más, mint a Szentlélek lelkünkben, szívünkben való munkálkodása volt. Lelki felkészítés, feltöltődés a nagy napra, a Szentlélek kiáradásra.

Úgy éreztem, hogy a Szentlélek a lelkem húrjain olyan finoman kezdett el játszani és olyan érzékenyen pengette, hogy az életgyónásomra már teljesen nyitott szívvel és teljes bűnbánattal mentem el.

Nagyon bántam és szégyelltem a bűneimet az eszemmel és amikor az Atyának elkezdtem felolvasni, a lelkemben is úgy felerősödött a bánat, hogy elkezdte összeszorítani a torkomat és a tüdőmben olyan légszomjat okozott, hogy úgy vettem a levegőt, olyan kapkodva, mintha a 100 m-es futás világbajnoki döntőjéről jöttem volna.

Az Úr megadta azt a kegyelmet, hogy testestül, lelkestül megbánhattam bűneimet.

Másnap a Szentlélek kiáradásakor ugyanez a lélek ujjongott a bensőmben, amikor találkozott az Úrral.

Megtértem. Megtapasztaltam az élő hit gyümölcsét, a lelki békét és megerősödést.

Megtapasztaltam a szeretet vonzását, amihez az ember az utolsó lépéseket rohanva tudja csak megtenni. Éreztem Jézus ölelését, amit ha minden ember megtapasztalna, nem lenne háború, békétlenség, kapzsiság, gazdagság, éhezés, és kizsákmányolás a Földön.

Nagy baj van, testvérek, a kinti dübörgő világgal. Mindenki rohan egy meghatározhatatlan cél felé. Délibábot kergetnek az emberek, amit sose érnek utol. Olyan ez, mint az agárversenyen, ahol a kutyák előtt húzzák a kitömött nyulat, amit sose érnek utol. Ha mégis megkapják a csábítás koncát, éhségüket talán egy-két napra csillapítja és még korgóbb gyomorral vetik bele magukat újra a hajszába.

A mai emberek elvesztették ítélőképességüket, érzékszerveiket pedig felkorbácsolták. A televízió, az újságok hirdetései egyre újabb és újabb fortélyát találják ki az emberek megtévesztésének. A sportok, a hobbyk, a szépségipar, az új vallások szedik áldozataikat, és megszállottá teszik az embereket.

A Sátán mindent megtesz, nehogy az Úrra figyeljünk. Mert Ő az Úr Jézus Krisztus, az Isten fia, a megváltónk, aki Szentlelkével vezet minket, és útjainkat egyengeti.

Ha nem az Urat, hanem a csábító fickót követjük, a Sátán csapdájába kerülünk. Az eredménye pedig a kezdeti sikerek után, amivel elcsábított, a testi vagy lelki nyomor, bukás és kárhozat.

Jézust, testvérek, nem kell üldözni, rohanni utána, Ő felénk jön azon az úton, amelyik a Mennyországba vezet és rajtunk, nyitottságunkon múlik, találkozunk-e vele életünk folyamán.

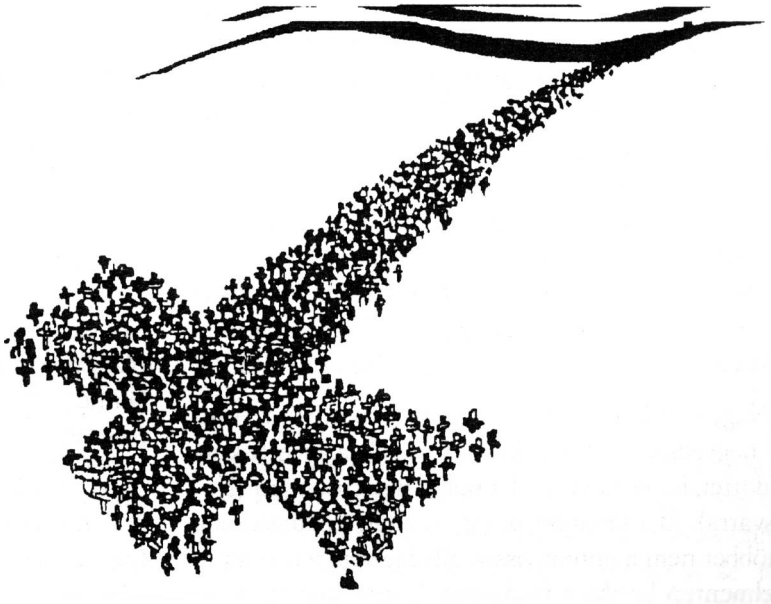
Imáinkban ne feledkezzünk el Édes Hazánkról, Magyarországról se, mert az emberek bűnei miatt, mintha az ország is a kereszt útját járná.

Van, aki azt mondja: „Nem volt Magyarországon rendszerváltás – az a baj."

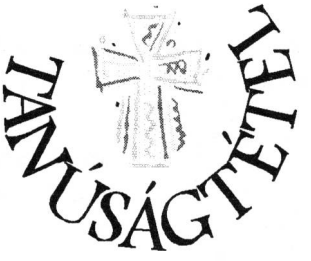
Nem, testvérek! Először nézzünk magunkba, kapcsoljuk ki magunk körül a felesleges zajt! Hallgassuk meg a lélek szavát és várjuk a Szentlélek kiáradását az egész világra, mert az lesz ám az igazi rendszerváltás.

Ámen.

András

Életem története

1963-ban születtem, édesanyám magyar (református), édesapám román (ortodox). Szüleim nem esküdtek meg templomban, csak a tanácsházán (ma polgármesteri hivatal). Édesanyám sokat szenvedett, 1943-ban elveszítette édesanyját egy vonatbalesetben, amikor Magyarországra menekült. Két vonat összeütközött, ezért nagymamámnak gerinctöréssel kellett meghalnia egy kolozsvári kórházban. Elutazása előtt saját édesanyja (dédanyám) átkozta meg: „Soha többé vissza ne gyere." A kórházban édesanyámnak végig kellett néznie gyermeki szemmel (hét évesen) anyja szenvedését, sőt még ijesztgették is a „fekete anyával", mert – halála előtt – kezdett megfeketedni. Nagyapám otthagyta őt a kórházban, mert el volt törve a keze, és folytatta tovább a saját útját. Majd valamikor visszajött a faluba, és összeszedte a három gyermeket. Egyik asszonyt a másikkal cserélte fel, míg végül a negyedikkel együtt maradt. Ő nem volt jó anya, így az én édesanyám sokat szenvedett tőle.

Talán 16 éves volt, amikor elment otthonról. Hányódott ide-oda, még az öngyilkosságon is gondolkodott. Fel akarta kötni magát, de megismerte édesapámat és megesküdtek. Rá egy évre születtem én, mint első gyermek. Utánam még lettek volna gyermekek, de el lettek „téve". 1969-ben született egy fiútestvérem (aki most Magyarországon él, magyar állampolgár), mert nem sikerült „eltetetni". Utána is még volt egy gyermek, abba anyám majdnem belehalt (őt is „eltetette"). Ennek az lett a vége, hogy 42 évesen „kipakolták" – ahogy mondani szokták. Édesapa egyetlen gyermek volt, szülei vallásosak voltak. Ő gyermekként hívő életet élt. Valamikor elhagyta a vallást, mivel tiszti iskolát végzett és ott nagyon nem volt szabad gyakorolni a vallást. Ilyen sebekkel teli családba érkeztem én. Református keresztelt. Nem ismertem a keresztanyámat, nem is konfirmáltam, mert nem akartam. Nagy gőggel visszautasítottam a Jó Pásztor hívását.

Nagyon sokat betegeskedtem pici korom óta. Amikor negyedikes voltam, kiválasztottak a balettiskola küldöttei, hogy alkalmas lennék a Balettiskolára (Kolozsvárra). El is mentem, de egy év után lebetegedtem, és többet nem mentem vissza. Elvégeztem a líceumot, és elmenten Lasiba a főiskolára. Ott is nagyon beteg voltam. A vizsgák nem sikerültek, hazajöttem. Így hát munkába álltam, illetve anyám tett munkába, mert nem engedte, hogy otthon üljek még egy évet, és tanuljak. 20 évesen lebetegedtem a gerincemmel, amit akkor csak egy lumbágó betegségnek véltek. De örökké volt valami bajom, hol a gyomrommal, hol egyébbel. Kétszer sárgaságom is volt. 24 éves voltam, amikor megismertem a férjemet, szeptember 22-én. Három hétre rá megkérte a kezem. December 5-én volt az esküvőnk, de csak a tanácsnál. Nem akartam templomban esküdni. Februárban teherbe estem, majd júniusban, amikor az esküvői lakomát tartottuk, elmentünk a hegyekbe egy templomba. A férjem is katonatiszt volt, amikor megismertem, de kitették, mert a testvére kiszökött az országból. (Annak idején ez nagy baj volt.) Szülés után a kórházba mentem, hogy nézzék meg, mi van a gerincemmel. Most az volt a diagnózis, hogy eltorzult (elkorcsosult) reuma, ami nagy fájdalmakkal jár és meggörbít. A gerincoszlop olyan lesz, mint egy bambusztörzs (nem hajlékony). Szülés után már megjelent egy cifózis. Nem tudtam egyáltalán kiegyenesíteni a hátamat. Ez 1990-ben történt.

Teltek az évek, elég jól voltunk. Gyermekünk nőtt, még egy testvére lett volna, de sajnos „eltetettem", mert a betegség miatt nem volt szabad vállalnom. Meg én sem akartam. Férjem magánvállalkozó lett, én is besegítettem neki. 1995-ben egy törvény miatt, amit akkor rendeltek el, nagyon magas összeget kellett fizetnie azoknak, akiknek a piacon volt üzletük. Akkor a férjem megismerkedett egy pár emberrel, akikkel nagyon jó barátok lettek, sőt egy vállalkozást is létrehoztak. De nem vitték őt jóra. És ettől fogva kezdődtek a problémák. Sokat hiányzott otthonról, éjszakákon át is, ivott, és meg is csalt engem. Az első egy fiatal lány volt, azt is Gabriellának hívták, a másiknak pedig volt egy kisfia, akinek a neve ugyanaz volt, mint az én fiamé, Alex. Nagy pofon volt ez számomra, nem is szólva arról, hogy bennem minden összetört. Nem gondoltam, hogy ez megtörténhet velem.

Az egyiket meg sem bocsátottam rendesen, mire már megtudtam a másikat. Ezután úgy döntöttem, hogy elválok. El is mentem a bírósághoz és beadtam a válókeresetet, majd 1999 november 1-én megjött a

végzés. Ez idő alatt nagyon megutáltam a férjemet, meg tudtam volna ölni, annyira dühös voltam rá. Válás után nem mentünk külön, mert nem volt hova mennünk. A házban laktunk (egy emeletes házban), ő az alsó szobában aludt, én a fiammal az emeleten. Közben a cég is tönkrement, bezárták az üzletet, kedves barátja pedig, akivel együtt jártak addig, nem segített. Semmi sem jött össze, nem volt miből megélnünk, nagy adósságot csináltunk. 1997-től egészen 2001-ig sok helyen kerestem gyógyulást és javulást – bioenergetika, fehér mágia, jóskártya, jóga stb.

Lelki és testi beteg voltam. A nyirokmirigyrendszerem is felmondta a szolgálatot. Megduzzadtak a nyirokmirigyek az ágyékomban és a hónom alatt. A nyakamon is óriásira nőttek. A nyakam olyan vastag volt, mint egy elefánté, így is mondta az orvos „elefántnyak". Az orvos rákra gyanakodott, de a műtét után nem az jött ki. Ő még el akarta küldeni szövettani vizsgálatra a mirigyet, amit kivettek, Bukarestbe. A válasz az volt, hogy nem rák. Többet nem mentem vissza ahhoz az orvoshoz.

Ekkor csináltattam egy mágneses biorezonancia kivizsgálást, ami után azt mondta az orvos, hogy rák, és kezdjem el a sugárkezelést. Nagyon megdöbbentett, és elhatároztam, hogy keresek egy természet-gyógyászt. Kaptam is egy címet. Azt mondta, először kell egy tisztító kúrát tartani. Megkezdtem a tisztító kúrát, úgy, hogy két hétig nem ettem egyebet, mint búzát barna rizzsel keverve, főve. Majd két hét után salátaféléket és persze gyógynövény teákat. Majd kerestem egy másikat és folytattam csak teákkal, nem ettem többé húst, semmi cukorfélét, fehér liszttel készített ételt, vagy süteményt.

Közben találkoztam egy ortodox barátnőmmel, aki elvitt magával a templomokba, kolostorokba és ő volt az, aki azt mondta, hogy október 8-án (2001-ben) kezdődik egy Szentlélek-szeminárium a katolikus templomban (neki is valaki mondta). Így azon a hétfő estén beléptem a templomba. Sokkal másabb volt, mint ahol addig jártam. A Béke Királya volt ott. Akkor ezt nem tudtam, de az érzés ott volt. Később rájöttem, hogy oda kellett mennem és nem máshova, és ott érzem otthon magam még a mai napig is. Akárhova mennék, sehol sem érezném azt, amit ebben a templomban. Mindenhol ott van a Király, de ott nem tudom miért, de mintha tényleg otthon lennék. Másnap jártam körbe a templomokat, hogy meg tudjak gyónni. De ez nem volt könnyű, mert nem tudtam a templomnak a gyóntatási rendjét, nem volt kifüggesztve. Az is probléma volt, hogy nem ismertem a gyónás szövegét, nem tudtam mivel kezdeni. De nagyon világos volt számomra, hogy gyónnom kell. Szombat reggel nagyon határozottan éreztem, hogy ma sikerülni fog. Felkeltem jó korán és elmentem a görög katolikus templomba. Pont a mise végére értem oda. Mikor a pap bácsi kijött az oltártól, elébe vágtam és azt mondtam neki: „Én református vagyok és jöttem, mert gyónni akarok..."

Az öreg pap bácsi azt mondta: „jó, jöjjön velem." És akkor elmondtam neki mindent. Mivel látta a hitemet, és Isten utáni vágyamat, meg is áldoztatott. Azután mindennap jártam misére. Vasárnap a görög katolikus templomba mentem, mert kezdett jönni a férjem is a fiammal. A fiam ministrált és járt az akkor kezdődő gyermek csoportba. Húsvétkor az apósom is eljött (mert közben kiderült, hogy apósom görög katolikusnak volt keresztelve, csak 1948-ban az oroszok miatt átírtak mindenkit ortodox vallásra, és a görög katolikus vallást eltörölték), és mikor meglátta unokáját a nagy gyertyával az oltár előtt a pap mellett, elkezdett sírni és megfogadta, hogy ezután mindig menni fog a templomba (mert eddig nem járt, anyósom baptista, és a leánya is megtért Németországban, de most valami neoprotestáns gyülekezethez tartozik). Közben elköltöztünk, jobban mondva kitettek minket a lakásból. Közelebb kerültünk a templomhoz, mert eddig a város végén laktunk. Ezt akkor pozitívnak láttam, mert közelebb kerültem a templomhoz, csak 5-7 perc gyalog, és el tudtam végezni simán a szemináriumot.

A Szentlélek-áradás után azon a héten, ahogy az utcán mentem, hirtelen úgy éreztem, egy hangot hallok a szívemben: „Miért szeded a gyógyszert, hiszen meggyógyultál." Másnap abbahagytam a gyógynövény kivonat teát, meg a gyógyszer szedését, és meg voltam győződve róla, hogy Isten engem meggyógyított. Elmondtam mindenkinek, akivel találkoztam, de csak néztek rám, mint egy bolondra. Befejeződött a szeminárium és első alkalommal a kis csoportban elmondtam, hogy mi történt velem, és a csoportvezető valamit olyat mondott, és olyan hangon, hogy sértve éreztem magam (a gyógyulásról volt szó), és többet nem mentem el. Misére jártam, de a közösségbe nem. Nagyon nagy lelki kísértésen mentem keresztül ezzel a gyógyulással kapcsolatban. Álltam a tükör előtt és néztem magam, hogy lelohadtak a nyirokcsomók a nyakamnál, napról napra kisebbedtek, és a gerincem se fájt, könnyebben tudtam lehajolni. De a másik percben jött

a gonosz és azt súgta, hogy nem gyógyultam meg, és nagy hibát követtem el, hogy félbehagytam a gyógyszert. Volt, amikor nagy fájdalmaim voltak és alig tudtam elmenni a templomba, de kértem az Urat, hogy segítsen, hogy el tudjak menni, és megsegített. Tudtam hogy a gonosz műve ez, de bírtam a fájdalmat és mondtam hogy engem Isten meggyógyított, és a gonosz most csak kísérteni akar, de nem fog menni neki. De tovább jártam misére, gyóntam minden hónapban egyszer, első pénteken, mindennap három órakor imádkoztam az irgalmasság-rózsafüzért.

Áprilisban eljött hozzánk egy karizmatikus vezető Amerikából (Steve), és elmentem az előadására. Ott találkoztam azzal a csoportvezetővel, aki megsértett. Azt mondta, még mindig várnak vissza. Aztán kezdtem újra rendszeresen járni minden imatalálkozóra. Augusztusban kihirdették, hogy aki úgy érzi, az Úr többre hívta, az jöhet szerdán a kiscsoportvezetők találkozójára. Így lett belőlem kiscsoportvezető. Szabadító imaszolgálatra mentem el, mert az okkultizmus kötelékétől meg kellett szabadulnom. Szabad akartam lenni mindentől és próbáltam mindent megtenni ezért. Talán még most is, mert nem véletlen, hogy szemem elé került Katona István atya könyve: „Űzd el a farkasokat, pásztor", és biztos hogy nem véletlenül került szemem elé a Marana Tha újság sem. Akkor, aki végezte a szabadító imát, azt mondta, nem hiába voltam beteg örökké, mert őseim iszonyatos dolgokat csináltak az Úr előtt. És hogy a halál lelke van bennem, vagy körülöttem. Nevet adtam abortált gyermekemnek, és imában az Úr elé vittem őt, majd az okkult dolgokat és személyeket, akik ebben „segítettek". Majd más alkalommal kiderült, hogy valaki megátkozott, és azért is imát mondtak. 2003-ban voltak a megkülönböztetés és szabadító kurzusok, amelyeket Xavier Castalenieda tartott. Majd elvégeztem a „Tanítványság"-kurzust, amit itt Erdélyben az itteni Regnum Christi alapítvány tartott.

Ekkor kezdtem többet járni a római katolikus templomban misékre. Ez a férjemnek is jobban tetszett, és így nem jártunk többet a görög katolikusokhoz.

2004-ben elhelyezték a plébánost a római katolikus templomból, meghalt a görög katolikus pap bácsi, elhelyezték az a papot is, akit megismertem a szeminárium alatt és aki sokat segített nekem lelkiekben. Akkor egyszerre két embert vett el tőlem az Úr, úgy éreztem, és fájdalmas is volt, de valahogy azt is éreztem, hogy nem szabad emberileg egy paphoz ragaszkodni.

Egyik hétfő este, amikor találkozónk volt, hátul a padban ült a plébános. Elmentem mellette, köszöntem és visszafordultam feléje, mondván: „Akarok önnel beszélni." – „Jó" – mondta. Másnap találkoztunk, és elmeséltem neki életem történetét. Elmondtam azt is, hogy úgy érzem, nem tartozom sehova, és mivel az Úr ide vezetett akkor, én katolikus akarok lenni. Nagyon örvendett, mint egy gyermek. Azt mondta, írjunk kérvényt a püspökségre, és vigyem be. Hazamentem és elmeséltem férjemnek, hogy voltam a papnál, és hogy katolikus akarok lenni, ő mit szól. Hát, hogy ő is katolikus lesz. Megírtuk a kérvényeket és másnap elvittem a plébánoshoz. Ő még írt valamit hozzá, és elküldte Gyulafehérvárra, a Püspöki Hivatalba. Egy hét múlva mentem egy esti misére. Megálltam hátul, és volt bennem egy olyan érzés, hogy megjött a válasz, egy belső bizonyosság volt bennem. Mikor mentem áldozni, a pap mondta, miután megáldoztatott, hogy megjött a válasz. Mise után bementem és mondta, hogy minden rendben. Az érsek azt írta a plébánosnak, hogy a házasságot is rendezni kell, kezdettől végig. Ez volt az Úr válasza az én belső kérésemre, amit csak Ő tudott, mert úgy éreztem hogy az az első házasságkötés nem volt jó, nem volt igazi. Mivel a szeminárium alatt kibékültünk, és megbocsátottam és együtt laktunk, azt akartam, hogy minden új legyen és minden az Úr parancsa szerint legyen. Október végén 2004-ben letettük a hitvallást, majd november 3-án volt az esküvőnk, a kiscsoportok vezetői csoportja előtt.

2005 májusában volt lehetőség a bérmálásra, és nem szalasztottam el, ezt is ajándékként kaptam az Úrtól, hogy minden a törvény szerint legyen. És pont az érsek jött el, nem a helyettese, ahogy először hirdették.

A hat év alatt egyszer sem mentem el megröntgeneztetni a gerincemet, hogy lám, mi van vele. A nyirokrendszerre még kértem imát. Tudtam, hogy ez egy folyamat, nem egyszerre fog meggyógyulni. A pénzügyi helyzetünk is javult, ott is szabadító imát kellett végezni a férjem részéről, talán 2007-től kezdtek a dolgok javulni. 2007 húsvétján el tudtunk menni (egész családunkkal), a szüleimmel együtt Magyarországra az öcsémhez, akit én 9 éve nem láttam (mert ő nem jön haza, nekem pedig nem volt arra pénzen, hogy kimenjek). 2007 végén karácsonyra is kimentünk, de csak mi hárman, azonban nagyon rosszul éreztem magam fizikailag: végig az volt bennem, hogy nem kellene elmennünk. December 24-én sürgősen megműtötték apámat, mert visszanőtt a daganat, amit májusban vettek ki, és bélcsavarodást okozott. Januárban (2008) én is elmentem orvoshoz, többek között röntgenfilmet akartam a gerincemről. És kiderült, hogy ami volt, az már nincs. És a tüdőmön, amin volt daganat a nyirokrendszer miatt, az sincs már. Az a nap egy különös ajándék volt az Úrtól, mert a doktornő is olyan kedves volt, szinte mennyei hangja volt. Dicsőség az Úrnak mindenért, amit velünk tett, a hitben való új életért, és összes cselekedetéért!

Opris Gabriella

A Szentlélek "felmagasztalja" a Názáreti Jézust

Bár Jézust szülővárosában, Názáretben nem fogadták el Messiásnak, nyilvános fellépésének kezdetén az **egész nép számára Keresztelő János tett tanúságot** messiási küldetéséről a Szentlélekben. János, Zakariás és Erzsébet fia, a Jordánnál hirdette a Messiás jövetelét, és kiszolgáltatta a népnek a bűnbánat keresztségét. Ezt mondta: *„Én csak vízzel keresztelek, hogy bűnbánatra indítsalak benneteket, de aki a nyomomba lép, az hatalmasabb nálam. Arra sem vagyok méltó, hogy saruját hordozzam. Ő Szentlélekkel és tűzzel fog benneteket megkeresztelni."*

Keresztelő János Krisztust, a Messiást nemcsak úgy hirdette, mint aki a Szentlélekben „jön", hanem olyannak, ki **„hozza" a Szentlelket**, amint azt Jézus az utolsó vacsora termében világosan kijelentette. János itt pontosan adja vissza Izaiás szavait, melyek az Ószövetség prófétájánál a jövőre vonatkoztak, de ő a Jordán-parti prédikációjában saját tanítása szerint hirdeti meg a közvetlen messiási valóságot. János nemcsak próféta, hanem valaminek a kihirdetője, Krisztus előfutára. Amit hirdet, az mindenkinek a szeme láttára beteljesedik. A Názáreti Jézus a Jordánhoz jön, hogy ő is részesedjék a bűnbánat keresztségében. János meglátva őt, így szólt: *„Íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit."* Ezt a Szentlélek ihletésétől indítva mondotta, **ezzel tanúsította, hogy beteljesedett Izaiás jövendölése.** Egyidejűleg hitet tett a Názáreti Jézus megváltói küldetése mellett. János szájában az *„Isten Báránya"* a Megváltóra vonatkozó igazság megerősítése, mely nem kevésbé jelentős, mint amit Izaiás mondott: *„az úr Szolgája"*.

János Jordán-parti tanúságtételével az a Názáreti Jézus, akit honfitársai elvetettek, **felmagasztalódott Izrael szeme láttára mint Messiás**, mint a Szentlélek „Felkentje". De ezt a tanúságtételt egy másik tanúskodás erősítette meg, mely magasabbrendű a három szinoptikus elbeszélése szerint. Ugyanis *„amikor már az egész nép megkeresztelkedett és Jézus is fölvette a keresztséget és imádkozott, megnyílt az ég és a Szentlélek leszállt rá látható alakban, galambként"*, egyúttal *„szózat hallatszott az égből: Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem."*

Ez **szentháromsági istenjelenés** volt, amely tanúskodott Krisztus felmagasztalásáról a Jordán-parti keresztségkor. Ez nemcsak Keresztelő János tanúságát erősíti, hanem feltár egy sokkal mélyebb igazságot a Názáreti Jézusról, a Messiásról: **a Messiás az Atya szeretett Fia**. Az Ő ünnepélyes felmagasztalása nem szorítkozik „Isten Szolgájának" messiási küldetésére. Az Isten megjelenésének fényében ez a Jordán-parti felmagasztalás a Messiás személyének misztériumát érinti. Felmagasztaltatott, mert az isteni tetszés Fia. Az égből hallatszott a hang: *„az én Fiam"*.

A Jordán-parti istenjelenés csupán futólagosan világítja meg a Názáreti Jézus misztériumát, akinek egész tevékenysége a Szentlélek jelenlétén bontakozik ki. Ezt a misztériumot maga Jézus tárta fel, lépésről lépésre erősítve meg mindazzal, *„amit tett és tanított"*. Eme tanítás és messiási jelek során, melyeket Jézus művelt, mielőtt az utolsó vacsora termében a búcsúbeszédre sor került volna, olyan szavakat és cselekményeket találunk, melyek különösen fontosak ebben a lépésről lépésre kibontakozó kinyilatkoztatásban. Lukács evangelista, ki Jézusról azt mondja: *„telve volt Szentlélekkel"*, és azt írja: *„a Lélek ösztönzésére a pusztába vonult"*, elbeszéli nekünk, hogy a hetvenkét tanítvány visszatérve arról a hithirdető útról, melyre Jézus küldte őket, nagy örömmel számolt be az elért eredményről, és *„abban az órában Jézus kitörő örömmel dicsőítette az Istent a Szentlélekben, ezekkel a szavakkal: Dicsőítelek Atyám, ég és föld Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és okosak elől, és kinyilvánítottad a kicsinyeknek. Igen, Atyám, így tetszett neked."* Jézus felujjong az isteni atyaságban; felujjong, mert szabad volt neki kinyilatkoztatnia ezt az atyaságot; felujjongott végül, mert ez az isteni atyaság különösen a kicsinyekre áradt ki. Mindezeket az evangelista csak érintve, ebben a kifejezésben foglalja össze: *„felujjongott a Szentlélekben."*

Jézust ez a felujjongása arra indítja, hogy még többet mondjon. Halljuk is: *„Mindent átadott nékem Atyám. Senki sem tudja, hogy ki a Fiú, csak az Atya, és hogy ki az Atya, azt csak a Fiú, vagy akinek a Fiú ki akarja nyilatkoztatni."*

II. János Pál pápa: Dominum et Vivificantem

Jézus, add nekünk Lelkedet!

Urunk, add meg nekünk mindig a bátorság és a bátor elhatározás Lelkét, hogy felismerjük a kísértést és ne vitatkozzunk vele, s ne tegyünk engedményeket, hanem tudjunk egyértelműen nemet mondani, mert ez a legegyszerűbb harci modor. Adj nekünk alázatosságot nehéz helyzeteinkben a tanácskérésre, ahelyett, hogy üres bőbeszédűséggel, magunk fitogtatásával, buta gőggel hangoztassuk, hogy mindig egyedül kell megbirkóznunk a nehézségekkel. Add meg nekünk a mennyei bölcsesség Lelkét, hogy jellemünk és életünk valódi veszélyes pontjait felismerjük és ott vigyázzunk, ott harcoljunk a leghűségesebben, ahol a legsebezhetőbbek vagyunk.

Add meg nekünk, Uram, egyszóval a Te Lelkedet, a lélek gyümölcseit, melyek apostolod szerint: a szeretet, öröm, béke, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás (Gal 5,22). Hogyha megvan bennünk ez a Lélek és ennek gyümölcse, nem vagyunk többé a törvény szolgái, hanem Isten szabad gyermekei. Akkor a Lélek mondja bennünk: Abba, jó Atyám. Akkor kimondhatatlan sóhajtásokkal könyörög értünk. Akkor ez az örök élet kenete, pecsétje és váltsága. Akkor az örök vizek forrása, mely szívünkben fakad és az örök életbe folyik és azt súgja: menjünk az Atyához!

Karl Rahner

Tartalomjegyzék

Katona István: A Szentlélek világosságot és tüzet ad 3
Egresi István: A Szentlélek által kibontakozik személyiségünk 4
Gál Ferenc: „...Felment a mennybe..." 5
Raniero Cantalamessa: Igehirdetés önmagunknak! 6
Kocsi Katalin: Tedd meg Isten akaratát! (De mit tegyek?) (II/2. rész) 8
András: Életem csodái 11
Opris Gabriella: Életem története..... 14
II. János Pál: A Szentlélek „felmagasztalja" a Názáreti Jézust..... 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Balogh Mihály

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Hirdetjük, hogy **július 14-18-ig Máriabesnyőn** (Gödöllő) **Josip Loncar gyógyító lelkigyakorlatot tart.** Jelentkezni lehet Gyüre Józsefnél (Tel: 06 20 946 4450)

¤ **Pünkösd napján 15 órakor a Gellért-hegyen szentmise lesz** a Víztározónál. Misézik Dr. Udvardy György püspök atya.

¤ **FELHÍVÁS FÉNYKÉPEK KÜLDÉSÉRE**

A Marana Tha kiadó várja kedves Olvasói digitális fényképfelvételeit, melyek saját kiadványainak címlapjain, külső-belső borítóin megjelenhetnének. Kérjük, ha vannak olyan jellegű digitális fényképeik, amelyek az alábbi kategóriákba besorolhatók, az elvárt minőségi feltételeknek megfelelnek, és szívesen, díjmentesen átengednék a Kiadó részére, küldjék meg CD-n a Kiadó címére (1146 Bp. Thököly út 120.), vagy pedig a **maranatha.fotok@gmail.com** e-mail címre küldött levélhez csatolva.

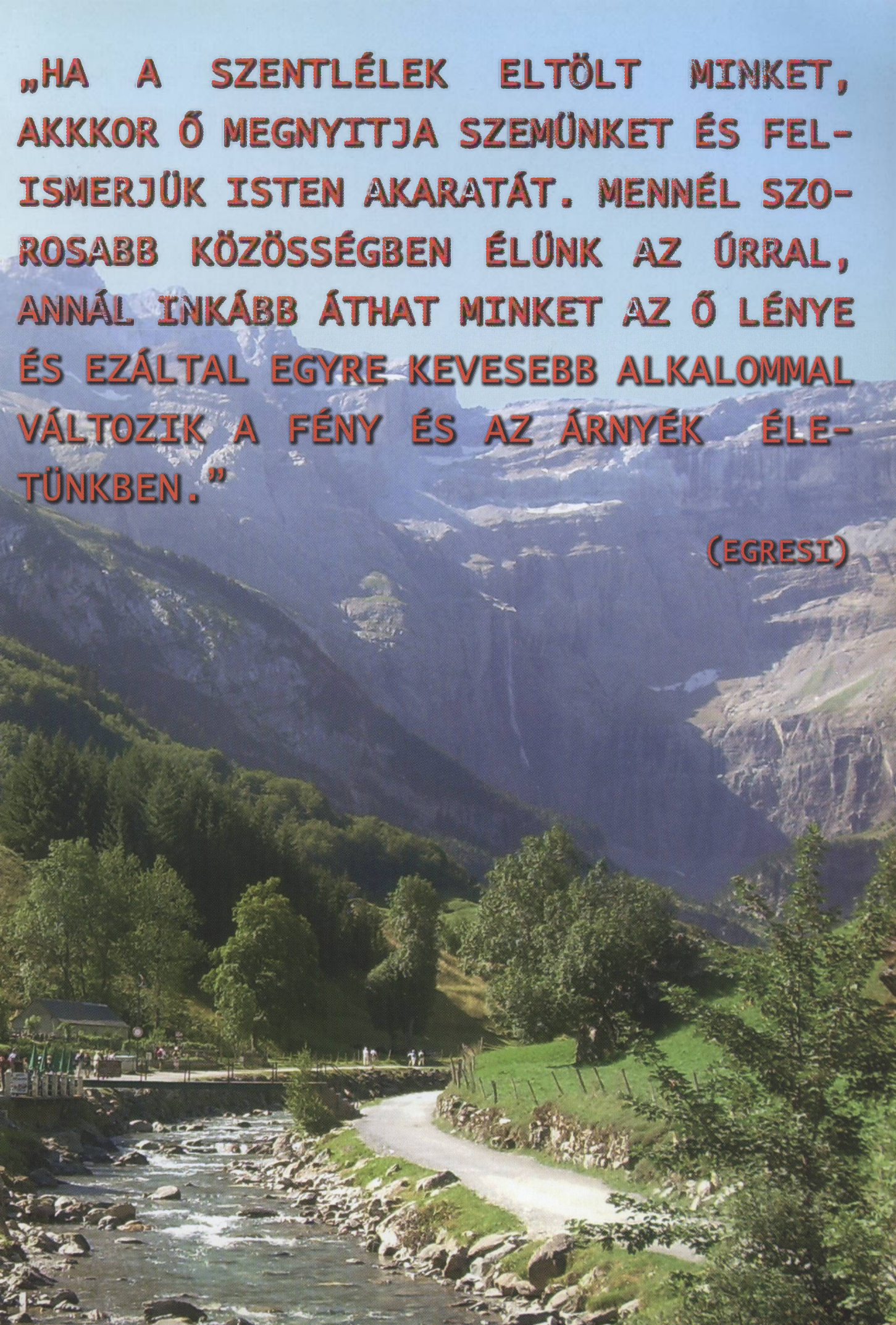
Kategóriák, melyekbe fotókat várunk:
- **vallás** (templom, kereszt, bibliai tábor, zarándoklat, imádkozó ember, stb.)
- **természet** (tájképek, virágfotók, természeti jelenségek, makrófelvételek, stb.)
- **ember** (portré: imádkozó, nevető, sétáló ember(ek), gyermekek, stb.)

Minőségi feltételek: minimális felbontás: 1600x1200 pixel

Kérjük, hogy a CD-hez mellékelve, illetve az e-mail címre küldött levélben **írják meg nevüket, pontos címüket**, és hogy **a beküldött képek a saját tulajdonukat képezik, melyeknek nyilvános közlési jogát díjmentesen átengedik a Marana Tha kiadó részére**, és azok után **nem tartanak jogdíjra, ellenszolgáltatásra igényt**, illetve, hogy **a fotókon szereplő személyek hozzájárultak a kiadványokon való megjelenéshez**, ami nem sért személyiségi jogokat. A beküldött képeknek lehet címet adni.

A legszebb fényképek beküldői közül az első díjat nyert alkotónk könyvjutalomban részesül. Kellő számú és minőségű kép beérkezése esetén a beérkezett felvételeket egy internetes fotótárba is feltöltjük, és mindenki számára elérhetővé tesszük.

SZERKESZTŐSÉGÜNK CÍME:
1146 Bp. Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Mobil: 06/20 438 61 60; 06/20 404 7119
Honlapjaink:
MARANA THA – http://www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – http://www.emmausz.hu

„HA A SZENTLÉLEK ELTÖLT MINKET, AKKKOR Ő MEGNYITJA SZEMÜNKET ÉS FELISMERJÜK ISTEN AKARATÁT. MENNÉL SZOROSABB KÖZÖSSÉGBEN ÉLÜNK AZ ÚRRAL, ANNÁL INKÁBB ÁTHAT MINKET AZ Ő LÉNYE ÉS EZÁLTAL EGYRE KEVESEBB ALKALOMMAL VÁLTOZIK A FÉNY ÉS AZ ÁRNYÉK ÉLETÜNKBEN.”

(EGRESI)

A SZENTLÉLEK ÁLTAL - ISTEN FELRAGYOG,
A FÖLTÁMADT ÚR - VELÜNK VAN.
AZ EVANGÉLIUM – ÉLETÜNK EREJE,
A TEKINTÉLY – SZADADÍTÓ SZOLGÁLAT,
A MISSZIÓ – ÚJ PÜNKÖSD,
A SZENTMISE – TALÁLKOZÁS AZ ÚRRAL,
A EMBERI CSELEKVÉS – ISTEN MEGDICSŐÍTÉSE
(Ignatiosz)
200.-Ft